

Det strålar en stjärna...

Dagen är kommen och det strålar en stjärna. Ja, just den dagen är väl inte kommen riktigt än, men snart så. Stjärnorna, däremot, de har strålat några veckor nu. Från fönster runt om i vårt avlånga land (borde inte förresten alla veta att Sverige är avlångt vid det här laget; för min del kunde uttrycket gärna få gå i pension) har de strålat in i våra hem och ut i världen. Det är det som är det fiffiga med ljus placerade i fönster; de lyser åt båda hållen: inåt och utåt.

Att navigera efter stjärnor är en uråldrig konst. Det verkar inte ens som att det var Gud som kom på detta när Betlehemsstjärnan lockade till sig stjärntydare från österlandet. Sjöfararfolket fenicierna lyckades med hjälp av stjärnorna navigera i området mer än 1000 år tidigare. Stjärnorna är förstås något att navigera efter, något som visar vägen. Men också punkter som bildar referensramen för oss, så att vi vet var vi befinner oss just nu. Det är själva grunden för att kunna ta ut en kurs; om jag inte vet var jag befinner mig just nu så blir kursen ointressant. Nu för tiden behövs inga stjärnor. Nu finns GPS och satellitnavigering. Ja, i min telefon har jag en stjärnkarta som jag bara riktar mot himlen, så visar den vilka stjärnor jag ser. Eller inte ser, eftersom den funkade lika bra mitt på dagen, vid molnig väderlek eller på stjärnor som ligger nedanför horisonten.

Men de tekniska framstegen har inte undanröjt behovet av ledstjärnor. Och då tänker jag varken på stjärnorna på natthimlen eller på LED-stjärnor med dioder som ljuskälla. Utan i en mer symbolisk betydelse. Kanske är det mer aktuellt än någonsin att ställa sig själv frågorna: Var är jag? Vart är jag på väg?

När vi nu går in i julhelgens firande gör vi säkert det på ett många gånger traditionsbundet sätt. Vi gör som vi brukar. Självklart. För det är där vi känner oss trygga. Där finns rutinerna. Och där finns förhoppningsvis också människor vi älskar och bryr oss om. Där får traditionen vara ledstjärnan.

Julens tid är väl också givmildhetens och omtankens tid. När detta skrivs pågår Musikhjälpen på radio; en stor kampanj vid denna tid varje år som just detta år försöker förmå Sverige att samla in pengar till "rent vatten i slummen". Tiden på året är minst sagt klokt vald. Och efter att barndomstidens julklappshunger numer har dämpats en smula är det lätt att se glädjen i att ge, tillfredsställelsen i att hitta den perfekta julklappen till någon. Och där någonstans sluts cirkeln. Där någonstans kan vi knyta samman julens ursprung och dagens firande. I den ursprungliga ledstjärnan Jesus Kristus. I gudomlig närvaro i världen. Inte andlig och flummig. Utan verklig och konkret. Där kan vi se hur omtanken om medmänniskan, grunden för Jesu förkunnelse, får stråla ikapp med stjärnorna och juleljusen. Där kan vi vara varandras stjärnor!

God Jul!

Daniel Eklund. präst i Västanfors Västervåla församling